

<p>ΗΧΟΣ ΠΛ. Β΄. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Τροπάρια. Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄιδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον οὐ τως εἴπωμεν· ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς. Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; Ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς. Ἐν τῷ Ἄιδῃ; ἐπάτησας θάνατον, εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; Ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.</p>			<p>ΗΧΟΣ ΠΛ. Β΄. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Τροπάρια Ἔχοντας σίγουρη, Χριστέ, τὴ νίκη κατὰ τοῦ ἄδη ἀνέβηκες στὸν Σταυρό, γιὰ νὰ ἀναστήσεις μαζί σου, αὐτοὺς ποὺ ἦταν καθισμένοι στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου, Ἐσύ ὁ ἐλεύθερος μεταξύ τῶν νεκρῶν, ποὺ πηγάζεις ζωὴ ἀπὸ τὸ δικό σου φῶς· παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας. Σήμερα ὁ Χριστός, ἀφοῦ πάτησε τὸν θάνατο ὅπως εἶπε, ἀναστήθηκε, καὶ δώρισε τὴν ἀγαλλίαση στὸν κόσμο, ὥστε ὅλοι κραυγάζοντας τὸν ὕμνο νὰ ποῦμε ὡς ἐξῆς· ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπλησίαστο φῶς, Παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας. Κύριε, ἐσένα ποὺ ὑπάρχεις σὲ ὅλη τὴν κτίση ποῦ καὶ πῶς νὰ σὲ ἀποφύγουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ; Στὸν οὐρανό; ἐκεῖ κατοικεῖς Ἐσύ. Στὸν ἄδη; Ἐσύ πάτησες τὸν θάνατο. Στὰ βάθη τῆς θάλασσας; Κι ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ χεῖρι σου, Δέσποτα. Σ' ἐσένα καταφεύγομε, σ' ἐσένα προσπέφτοντας σὲ ἰκετεύομε· ὁ ἀναστημένος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἐλέησέ μας. Γιὰ τὸ Σταυρό σου, Χριστέ, καυχώμαστε, καὶ τὴν Ἀνάστασή σου ὑμνοῦμε καὶ δοξάζομε· διότι Ἐσύ εἶσαι Θεὸς μας, ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλον δὲ γνωρίζομε.</p>
---	--	--	--

Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσε.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε, ὅτι κατήργησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμενος ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Ἡ ταφή σου Κύριε, τὰ δεσμὰ τοῦ Ἄιδου συντριψασα διέρρηξεν· ἢ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις τὸν κόσμον ἐφώτισε· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τε μνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15).

Τροπάρια.

Τὴν Ἀνάστασιν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς

Παντοτεινά εὐλογώντας τὸν Κύριο ὑμνοῦμε τὴν Ἀνάστασή του· διότι ὑπομένοντας Σταυρό, ἐξαφάνισε τὸ θάνατο μέ τὸν θάνατό του.

Δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε, διότι κατάργησες, αὐτόν πού κατεῖχε τὸ κράτος τοῦ θανάτου, μᾶς ἀνακαίνισες μέ τὸ Σταυρό σου, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς ζωὴ καὶ ἀφθαρσία.

Ἡ ταφή σου, Κύριε, ἀφοῦ συνέτριψε τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, τὰ ἔκοψε· ἢ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή σου φώτισε τὸν Κσμο· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... .Καί νῦν Θεοτοκίο.

Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴ ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; Διότι αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἄγνη, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τὴ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς· χωρὶς νὰ διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνρίζεται μέ δύο φύσεις, χωρὶς νὰ συγχέονται. Αὐτόν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15).

Τροπάρια.

Τὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ Σωτήρα, Ἄγγελοι ὑμνοῦν στοὺς οὐρανοὺς· καὶ ἐμᾶς τοὺς γήινους καταξίωσέ μας, μέ

καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄιδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συμφώνως βοῶμεν· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται καὶ τάφῳ τέθειται, ὃν Μυροφόροι Γυναῖκες, μετὰ δακρῶν ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· οἴμοι Σωτῆρ τῶν ἀπάντων, πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκήσας δὲ θέλων πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωφόρον κατέκρυψε σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου, ἡμῖν ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν, τὸν ὀδυρμὸν τῶν δακρῶν, θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἀπεβόησε. Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἠβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῆ ταφῆ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρω σε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρὶ τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ

καθαρή καρδιά νά σέ δοξάζουμε.

Ἀφοῦ συνέτριψες τίς χάλκινες πύλες, καὶ ἔσπασες τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδη, ὡς Θεὸς Παντοδύναμος, σήκωσες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων πού ἦταν πεσμένο. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς ὑμνῶντας φωνάζουμε· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Θέλοντας ὁ Χριστὸς νά μᾶς ἐπαναφέρει ἀπὸ τὴν παλαιὰ πτώση, καρφώνεται στὸν Σταυρὸ καὶ τοποθετεῖται σὲ τάφο· αὐτόν (τὸν Χριστό) οἱ Μυροφόρες μὲ δάκρυα ζητώντας, θρηνώντας ἔλεγαν· ἀλοίμονο, Σωτῆρα τῶν ἀπάντων! Πῶς καταδέχθηκες νά κατοικήσεις σὲ τάφο; Καὶ ἀφοῦ κατοίκησες θέλοντας, πῶς ἐκλάπης (πῶς σέ ἔκλεψαν); Πῶς μετετέθης; καὶ ποῖος τόπος ἔκρυψε τὸ δικό σου Ζωφόρο σῶμα; Ἀλλὰ, Δέσποτα, ὅπως ὑποσχέθηκες, ἐμφανίσου σ' ἐμᾶς, καὶ παῦσε ἀπὸ μᾶς τὸ θρῆνο τῶν δακρῶν. Καὶ καθὼς θρηνοῦσαν αὐτές, Ἄγγελος πρὸς αὐτές φώναξε. Πάψετε τὸ θρῆνο, καὶ πεῖτε στοὺς Ἀποστόλους, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος δωρίζοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀφοῦ σταυρώθηκες, Χριστέ, ὅπως θέλησες, καὶ ἀπογύμνωσες τὸν θάνατο μὲ τὴν ταφή σου, ἀναστήθηκες τριήμερος ὡς Θεὸς μὲ δόξα, δωρίζοντας στὸν κόσμον ἀτελεύτητη (χωρὶς τέλος) ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνη, ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριος, ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἔχοντας ντυθεὶ ἐμένα, ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν προηγούμενη κατάρα· γι' αὐτό, Πάναγνη, σ' ἐσένα ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, φωνάζουμε ἀκατάπαυστα τὸ χαῖρε τοῦ

Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν, καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα.

Ἐσκύλευσας τὸν Ἄϊδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Ὅ τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλῇ, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· συγχαρήτέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμὴ. Ὅ πάντα σοφῶς οικονομήσας, δόξα σοι.

(Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. 16-17).

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἄϊδου ὀδυρομένου, ἢ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους· Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελώνος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς

Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα (Κυρία), προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο

Ἀγγελικὲς Δυνάμεις ἦλθαν ἐπάνω στό μνήμα σου, καὶ οἱ φύλακες ἀπενεκρώθηκαν. Καὶ στεκόταν ἡ Μαρία μπροστά στόν τάφο ζητώντας τὸ ἄχραντό (ἀμόλυττό) σου σῶμα. Απογύμνωσες τὸν ἄδη, χωρὶς νά πειραχθεῖς ἀπ' αὐτόν· συνάντησες τὴν Παρθένο δωρίζοντας τὴ ζωὴ· Ἐσὺ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίο.

Ἐσὺ πού ἀποκάλεσες Μητέρα σου τὴν εὐλογημένη, ἦλθες στό πάθος μέ θεληματικὴ ἀπόφαση, ἀφοῦ ἔλαμψες στόν Σταυρό, θέλοντας νά ἀναζητήσεις τὸν Ἀδάμ, λέγοντας στοὺς ἀγγέλους· χαρεῖτε μαζί μου, γιατί βρέθηκε ἡ χαμένη δραχμὴ (ὁ ἄνθρωπος). Ἐσὺ πού ὅλα τὰ φρόντισες σοφά, δόξα σοι.

(Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα

Ἐνῷ ὁ τάφος ἦταν ἀνοιγμένος, ἐνῷ ὁ ἄδης θρηνοῦσε, ἢ Μαρία φώναζε πρὸς τοὺς κρυμμένους Ἀποστόλους· Βγεῖτε οἱ ἐργάτες τοῦ ἀμπελώνα, κηρύξτε τὸ λόγο τῆς ἀναστάσεως· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος παρέχοντας στόν

Ἀναστάσεως λόγον. Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα· καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα ἔλεγε· ποῦ ἔκρυψας τὴν αἰώνιον Ζωήν; ποῦ ἔθηκας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβίμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν. Ἦ τὸν Κυρίον μου δότε μοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· ὁ ἐν νεκροῖς καὶ τοὺς νεκρούς ἀναστήσας δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Προϊστορεῖ ὁ Γεδεών τὴν σύλληψιν, καὶ ἐρμηνεύει ὁ Δαυῖδ τὸν τόκον σου Θεοτόκε· κατέβη γὰρ ὡς ὑετός ἐπὶ πόκον, ὁ Λόγος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐβλάστησας ἄνευ σπορᾶς Γῆ ἁγία, τοῦ κόσμου τὴν σωτηρίαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ Ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν, καὶ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ ἀορασία πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα...

Προϊστορεῖ ὁ Ἰωνᾶς τὸν τάφον σου, καὶ ἐρμηνεύει Συμεὼν τὴν Ἐγερσιν τὴν ἔνθεον, ἀθάνατε Κύριε· κατέβης γὰρ ὡσεὶ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ, ὁ λύσας Ἄιδου τὰς πύλας, ἀνέστης δὲ ἄνευ φθορᾶς ὡς Δεσπότης, τοῦ κόσμου εἰς σωτηρίαν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίσας τοὺς ἐν σκότει.

κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... .

Κύριε, στεκόταν δίπλα στὸν τάφο σου ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καὶ ἔκλαιε γοερά, καὶ νομίζοντάς σε κηπουρό ἔλεγε· ποῦ ἔβαλες τὴν αἰώνια ζωή; ποῦ ἔκρυψες αὐτόν ποῦ κάθεσαι ἐπάνω στὸν θρόνο τῶν Χερουβίμ; διότι, αὐτοὶ πού τὸν φύλαγαν, ἀπὸ τὸ φόβο ἔπεσαν ὡς νεκροί. Ἦ δώστε μου τὸν Κυρίό μου, ἢ μαζί μου κραυγάστε· Ἐσύ πού κατέβηκες στοὺς νεκρούς καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκρούς, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Προϊστορεῖ (προεικονίζει) ὁ Γεδεών τὴ σύλληψη, καὶ ἐξηγεῖ ὁ Δαυῖδ τὴ γέννησή σου, πανύμνητη Θεοτόκε· διότι (ὅπως στὸν Γεδεών) κατέβηκε, ὡς βροχὴ ἐπάνω στὸν πόκο (τούφα μαλλιού), ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στά σπλάχνα σου, καὶ βλάστησες χωρὶς σπέρμα, γῆ ἁγία, τοῦ κόσμου τήσωτηρία, τὸν Χριστό, τὸν Θεό μας, ἐσύ ἡ Χαριτωμένη.

Ἡ ζωὴ κοίτονταν στὸν τάφο, καὶ σφραγίδα ἔμπαινε ἐπάνω στὸν λίθο· σαν Βασιλιά πού κοιμῶταν οἱ στρατιῶτες φύλαγαν τὸν Χριστό· καὶ ἀφοῦ χτύπησε τοὺς ἐχθρούς του μὲ ἀορασία (νά μὴ βλέπουν), ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Δόξα...

Προϊστορεῖ ὁ Ἰωνᾶς τὸν τάφο σου, καὶ ἐξηγεῖ ὁ Συμεὼν τὴ θεϊκὴ σου Ἀνάσταση, ἀθάνατε Κύριε· διότι κατέβηκες ὡς νεκρὸς στὸν τάφο, Ἐσύ πού κατέλυσες τοῦ ἄδη τίς πύλες, καὶ ἀναστήθηκες, χωρὶς νά φθαρεῖς ὡς Κύριος τοῦ κόσμου, Χριστέ Θεέ μας, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, φωτίζοντας αὐτούς πού ἦταν στό σκοτάδι.

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἔκουσίως προσπαγέντα ἐν σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Εὐλογητάρια: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32). Ὑπακοή. Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ Ἄιδου συντρίψας ὡς Θεός, ἠνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρῶσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.</p> <p>Οἱ Αναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Ἐν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἴρω, πρὸς σὲ Λόγε, οἴκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι. Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενουμένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε. Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, πανσωστικὴ αἰτία, εἴ τιτι τούτων κατ' ἀξίαν πνεύσει, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται. Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχή,</p>			<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τὸν Υἱό σου, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε στὸν Σταυρὸ καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸν Χριστό, τὸν Θεό μας, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Εὐλογητάρια: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32). Ὑπακοή Μέ τὸν ἐκούσιο (θεληματικό) καὶ ζωοποιό σου θάνατο, Χριστέ, τίς πύλες τοῦ ἄδη τίς συνέτριψες ὡς Θεός, καὶ ἄνοιξες γιὰ μᾶς τὸν ἀρχαῖο παράδεισο· καὶ ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, λύτρωσες ἀπὸ τῆ φθορᾶ τῆ ζωῆ μας.</p> <p>Ἀναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Στὸν οὐρανὸ ὑψῶνω τὰ μάτια μου πρὸς ἐσένα, Λόγε τοῦ Θεοῦ· σπλαχνίσου με γιὰ νά ζῶ χάρις σ' ἐσένα. Ἐλέησε ἐμᾶς τοὺς περιφρονημένους, κάνοντάς μας χρήσιμα σκεύη σου, Λόγε. Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας τῶν πάντων. Ἐάν αὐτό πνεύσει σέ κάποιον, ἐπειδὴ τό ἀξίζει, γρήγορα τὸν ὑψώνει ἀπὸ τὰ γήινα, τὸν ἀναπτερώνει, τὸν αὖξάνει, τὸν ἀνεβάζει ψηλά.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ἐάν ὁ Κύριος δέν ἦταν μαζί μας, κανεὶς ἀπὸ μᾶς δέ θά μπορούσε, νά ἀντέξει στήν πάλαι τοῦ ἐχθροῦ ἀληθινὰ αὐτοὶ πού νικοῦν, ὑψώνονται ἀπὸ ἐδῶ (στὸν οὐρανὸ). Λόγε Θεοῦ, μή συλληφθεῖ ἡ ψυχὴ μου ὡς σπουργίτης</p>
---	--	--	--

ὡς στρουθίον Λόγε, οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν
 ῥυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία,
 σύνεσις, εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία· ἰσουργὸν γὰρ τῷ
 Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγω.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιοθέντες ἐπὶ Κύριον ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ
 πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὄρωσιν.

Ἐν ἀνομίαις χειρᾶς αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων
 κληρὸς, ἐπικουρὸν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ
 ἄνω Στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν
 κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθέ
 εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον: Α'.- ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες.-190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριο.

(Συλλειτουργικόν. (Σελίς 36).

ἀπὸ τὰ δόντια αὐτῶν (τῶν ἐχθρῶν)· ἀλοίμονο! πῶς εἶναι
 δυνατό νά σωθῶ, ἀφοῦ παραμένω φίλος τῆς ἀμαρτίας.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται σέ ὅλους ἡ θέωση, ἡ θεία
 χάρη, ἡ σύνεση, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία· διότι εἶναι ἴσο στὰ
 ἔργα μέ τόν Πατέρα καὶ τό Λόγο τοῦ Πατρὸς.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη στόν Κύριο, εἶναι φοβεροί
 στούς ἐχθρούς, καὶ ἄξιοι θαυμασμοῦ ἀπό ὅλους, διότι
 βλέπουν ψηλά.

Ὁ κληρὸς τῶν δικαίων (οἱ δίκαιοι), Σωτήρα, ἔχοντας
 Ἑσένα βοηθό δέν ἀπλώνουν τὰ χέρια τους σέ ἀνομίες.

Δόξα Καὶ νῦν

Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τό κράτος τοῦ Θεοῦ κυριαρχεῖ
 ἐπάνω σέ ὅλα· αὐτό προσκυνοῦν οἱ Ἄγγελοι ἐπάνω μαζί μέ
 κάθε ζωντανό τῶν κάτω.

Προκείμενο.

Κύριε, ὕψωσε τὴν ἐξουσία σου καὶ ἔλα, γιὰ νά μᾶς σώ-
 σεις.

Στίχος. Ἐσύ πού ποιμαίνεις (φροντίζεις) τὸν Ἰσραὴλ,
 πρόσσεξέ μας.

Ἑωθινὸ Εὐαγγέλιο: Α'.- ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36).

<p>«Σώσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37). Κανών. Ωιδή Α'. Αναστάσιμος. «Ὡς ἐν ἡπιέρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ἄσωμεν». Ἐκτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδόκίας ἀγαθέ, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διό, ἐπινίκιον ᾠδήν, σοὶ πάντες ἄσωμεν. Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινὶς ἡ τελευτή, προσταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Θεοτοκίον. Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστροῦ, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα. Σταυροαναστάσιμος. Βῆματι Πιλάτου, παρίσταται θέλων ἀνόμῳ κρίματι, ὡσπερ κριτὸς ὁ κριτής, καὶ ἐκ χειρὸς ἀδικίας, εἰς τὸ πρόσωπον ῥαπίζεται, ὁ Θεὸς ὃν φρίττουσιν, ἡ γῆ καὶ τὰ οὐράνια. Ἦπλωσας τὰς θείας, παλάμας σου Σῶτερ, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου, καὶ ζωηφόρῳ Σταυρῷ, καὶ συνηγάγου τὰ ἔθνη, εἰς ἐπίγνῳσίν σου Δέσποτα, προσκυνοῦντα Κύριε, τὴν ἔνδοξον σου Σταύρωσιν. Σταυροθεοτοκίον.</p>		<p>«Σώσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37). Κανόνας. Ωιδή Α'. Αναστάσιμος. Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ ἀφοῦ πέρασε πεζὸς ἀπὸ τὸ βυθὸ σάν ἀπὸ ξηρά, βλέποντας τὸ διώκτη Φαραῶ νὰ καταποντίζεται φώναζε· ἄς ψάλουμε στὸν Θεὸ ἐπινίκιο ὕμνο. Μέ ἀπλωμένες παλάμες ἐπάνω στὸν Σταυρὸ, ἀγαθὲ Ἰησοῦ, γέμισες τὰ σύμπαντα ἀπὸ τὴν πατρικὴ εὐσπλαχνία· γι' αὐτὸ ὅλοι ἄς σοῦ ψάλουμε ἐπινίκιον ὕμνο. Ἡ τελευτή (ὁ θάνατος) ὡς ὑπηρέτρια μόλις διατάχθηκε, πλησίασε ἐσένα, τὸν Κύριο τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος μᾶς δίνεις ὡς βραβεῖο αἰώνια ζωὴ καὶ τὴν ἀνάστασι. Θεοτοκίο. Ἀγνή Δέσποινα, ἀποδείχθηκες ἀληθινά, ὅτι δέχθηκες τὸν Δημιουργὸ σου, νὰ σαρκωθεῖ ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου χωρὶς γάμο, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησε, ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ τῶν κτισμάτων. Σταυροαναστάσιμος. Παρουσιάζεται θεληματικὰ μπροστὰ στὸ ἄνομο δικαστικό βῆμα τοῦ Πιλάτου ὡς ὑπόδικος ὁ Κριτής, καὶ δέχεται ῥάπισμα ἀπὸ ἄδικο χέρι στὸ πρόσωπο ὁ Θεός, τὸν ὁποῖο φρίττουν ἡ γῆ καὶ τὰ οὐράνια. Ἄπλωσες τίς θεϊκὲς σου παλάμες, Σωτήρα, στὸν ἀμόλυντο καὶ ζωηφόρο Σταυρὸ σου, καὶ συγκέντρωσες τὰ ἔθνη, γιὰ νὰ σέ γνωρίσουν, Κύριε, τὰ ὁποῖα προσκυνοῦν, τὴν ἔνδοξή σου Σταύρωσι. Σταυροθεοτοκίο.</p>
---	--	---

<p>Ίστατο δακρῶν, πηγὰς ἀφειῖσα ἢ Ὑπεράμωμος, ἐν τῷ Σταυρῷ σου Σωτήρ, τὰς ἐκ πλευρᾶς σου ρανίδας, τῶν αἱμάτων καθορῶσα Χριστέ, καὶ τὴν σὴν ἀνείκαστον, συμπάθειαν δοξάζουσα.</p> <p>Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Μεταλαβοῦσα ἢ Εὐὰ τῆς τοῦ φυτοῦ, παρηκόου βρώσεως, ἐπεισάγει τὴν ἀράν, ἀλλ' αὐτὴν διέλυσας Ἀγνή, εὐλογίας ἀπαρχὴν Χριστὸν κηῖσασα.</p> <p>Ἡ μαργαρίτην τῆς θείας ἑξαστραπῆς τὸν Χριστὸν κηῖσασα, τῶν παθῶν μου τὴν ἀχλύν, καὶ πταισμάτων τάραχον, Ἀγνή, διασκέδασον φωτὶ τῆς σῆς λαμπρότητος.</p> <p>Τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν ὁ Ἰακώβ, τὸν ἐκ σοῦ σαρκούμενον, προεώρα μυστικῶς, νοεροῖς τοῖς ὄμμασι Θεόν, τὸν ῥυσάμενον ἡμᾶς τῆ μεσιτεία σου.</p> <p>Ἐκλελοιπῶτων ἀρχόντων ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ Ἰούδα Πάναγνε, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, προελθὼν ἡγούμενος τῆς γῆς, τῶν περάτων ἀληθῶς νῦν ἐβασίλευσεν.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Αναστάσιμος.</p> <p>«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».</p> <p>Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθορῶσα ἢ κτίσις, διελύετο φόβῳ, ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς συνείχετο.</p>		<p>Στεκόταν κοντὰ στό Σταυρό σου, Σωτήρα, ἢ ὑπεραμόλυντη, ἀφήνοντας νὰ τρέχουν πηγές δακρῶν βλέποντας, Χριστέ, τίς ρανίδες τῶν αἱμάτων σου ἀπὸ τὴν πλευρά σου, καὶ δοξάζοντας τὴ δική σου ἀνέκφραστη (ἀδύνατο νὰ εἰκονισθεῖ) συμπάθεια.</p> <p>Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Τρώγοντας ἢ Εὐὰ τὴν τροφή τῆς παρακοῆς, ἀπὸ τὸ φυτὸ φέρνει μέσα τὴν κατάρα· ἀλλὰ αὐτὴ τὴ διέλυσες, Ἀγνή, ἀφοῦ γέννησες τὴν ἀρχὴ τῆς εὐλογίας, τὸν Χριστό.</p> <p>Ἐσὺ πού γέννησες τὸ μαργαριτάρι τῆς θείας λάμπειας, τὸν Χριστό, διασκόρπισες, Ἀγνή, τὴν καταχνιά τῶν παθῶν μου καὶ τὴν ταραχὴ τῶν πταισμάτων μέ τὸ φῶς τῆς δικῆς σου λαμπρότητας.</p> <p>Τὴν ἐλπίδα τῶν ἐθνῶν, αὐτὸν πού θὰ ἔπαιρνε σάρκα ἀπὸ σένα, τὸν Θεό, προέβλεπε μέ τὰ πνευματικά του μάτια ὁ Ἰακώβ κατὰ τρόπο μυστηριώδη, νὰ μᾶς λυτρῶνει μέ τὴ μεσιτεία σου.</p> <p>Ἐπειδὴ ἔλειψαν ἄρχοντες ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, Πάναγνη, ἀφοῦ γεννήθηκε ὁ Υἱός σου καὶ Θεός ὡς ἡγεμόνας τῆς γῆς, βασίλευσε τώρα σέ ὅλα τὰ πέρατα.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Αναστάσιμος.</p> <p>Δέν ὑπάρχει ἅγιος, ὅπως Ἐσὺ, Κύριε καὶ Θεέ μου, ὁ ὁποῖος ὑψώσες, ἀγαθέ, τὴ δύναμη τῶν πιστῶν σου, καὶ στερέωσες ἐμᾶς στὴν πέτρα τῆς ὁμολογίας σου.</p> <p>Ἡ κτίση βλέποντας τὸν Θεό νὰ σταυρῶνεται σωματικὰ διαλυόταν ἀπὸ τὸν φόβο, ἀλλὰ συγκρατιόταν μέ τὴ συνεκτικὴ (αὐτὴ πού συγκρατεῖ) παλάμη αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε γιὰ μᾶς.</p>
--	--	---

Θανάτῳ θάνατος λυθείς, κείται δειλῖος ἄπνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἔνθεον προσβολήν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρός, καὶ δωρεῖται, πᾶσιν ἡ Ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου, Ἄγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Σταυροαναστάσιμος.

Τάφῳ τριημερεύσας, ἀνέστησας ζωοποιῶ ἐγέρσει, τοὺς πρὶν θανατωθέντας, καὶ καταδίκης λυόμενοι, χαρμονικῶς ἠγάλλοντο. Ἴδου ἡ λύτρωσις, ἦλθες, Κύριε, κραυγάζοντες.

Δόξα τῇ σῇ ἐγέρσει, Σωτῆρ ἡμῶν, ὅτι ἡμᾶς ἐξ Ἄιδου, φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου ἐρρύσω ὡς παντοδύναμος, καὶ μελωδοῦντες λέγομεν· οὐκ ἔστιν ἄγιος, πλὴν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ὡς ἔβλεψας τιτρωσκόμενον λόγχῃ, ἐτρώθης τὴν καρδίαν Ὑπεραγία πανάμωμε, καὶ θαμβουμένη ἔλεγες· τί σοι ἀπέδωκε, τέκνον, δῆμος ὁ παράνομος;

Τῆς Θεοτόκου.

Ρευστὴν μου σάρκα καὶ θνητὴν, πάναγνε Θεομητορ, ἐκ γαστρός σου ἀφράστως, προσλαβὼν ὁ ἀγαθός, καὶ ἀφθαρτίσας αὐτήν, αἰωνίως ἑαυτῷ συνέδησε.

Ὁ θάνατος, ἀφοῦ καταλύθηκε μέ θάνατο, κοίτεται ἐλεινός, νεκρός· διότι μὴ ὑποφέροντας τὴ θεϊκὴ ἐπίθεση τῆς ζωῆς, νεκρώνεται ὁ ἰσχυρός, καὶ δωρίζεται σέ ὄλους ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆς θεϊκῆς γεννήσεώς σου, Ἄγνή, ὑπερβαίνει κάθε τάξιν τῆς φύσεως· διότι συνέλαβες τὸν Θεὸ στήν κοιλιά σου, καὶ μολονότι γέννησες, μένεις παντοτεινὴ Παρθένος.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἀφοῦ ἔκανες τρεῖς ἡμέρες στὸν τάφο, ἀνέστησες μέ τὴ ζωοποιὸ Ἀνάστασὴ σου, αὐτοὺς πού εἶχαν θανατωθεῖ πρὶν καὶ καθὼς ἀπαλλάσσονταν ἀπὸ τὴν καταδίκη, ἀγάλλονταν χαρούμενοι κραυγάζοντας. Νά, ἦλθες, Κύριε, Ἐσὺ ἡ Λύτρωσις.

Δόξα στήν Ἀνάστασὴ σου, Σωτήρα μας· διότι μᾶς λύτρωσες ὡς παντοδύναμος ἀπὸ τὴ φθορά τοῦ ἄδη καὶ τοῦ θανάτου· Καὶ μελωδώντας λέμε· δέν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ, ὅταν εἶδες, αὐτὸν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, νά τραυματίζεται μέ τὴ λόγχῃ, τραυματίσθηκες στήν καρδιά, Παναμόλυνη, καὶ μένοντας ἐκπληκτικὴ ἔλεγες· τί σοῦ ἀνταπέδωσε, παιδί μου, ὁ λαός ὁ παράνομος;

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀφοῦ πῆρε τὴ σάρκα μου πού μεταβάλλεται καὶ εἶναι θνητὴ ἀπὸ τὴν κοιλιά σου, πάναγνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο ὁ Ἄγαθός, καὶ ἀφοῦ τὴν ἔκανε ἀφθαρτὴ, τὴ συνέδεσε αἰώνια μέ τὸν ἑαυτό του.

<p>Θεὸν σαρκούμενον ἐκ σοῦ, καθορῶντες Παρθένε, ἐξεπλήττοντο φόβῳ, τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, καὶ ὡς Μητέρα Θεοῦ, ἀσιγήτοις ὕμνοις σε γεραί ρουσιν.</p> <p>Ἐξέστη ὄρος νοητόν, βλέπων σε ὁ Προφήτης, Δαυιὴλ ἐξ οὗ λίθος, ἐτμήθη ἄνευ χειρῶν, καὶ τῶν δαιμόνων βωμούς, Θεομῆτορ κραταιῶς συνέτριψεν.</p> <p>Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὔτε γλῶσσα Παρθένε, εὐφημῆσαι ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνευ σπορᾶς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι, Πάναγνε, ἠὲ δόκησε.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38). Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου). Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».</p> <p>Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστέ, τῆς ὄντως ζωῆς· ὁ Σταυρός γὰρ ἐπάγη καὶ ἀρδευθεὶς, αἵματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.</p> <p>Οὐκ ἔτι ὄφισ μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν ὑποβάλλει· Χριστός γὰρ ὁ θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p>		<p>Βλέποντας τὸν Θεὸν νὰ παίρνει σάρκα ἀπὸ σένα, Παρθένε, ἔμεναν ἐκπληκτα ἀπὸ τὸ φόβο τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· καὶ ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ σ' ἐγκωμιάζουν μὲ ἀκατάπαυστους ὕμνους.</p> <p>Βλέποντάς σε ὡς πνευματικὸ ὄρος ὁ Προφήτης Δαυιὴλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀποκόπηκε πέτρα χωρὶς χέρι, ἔμενε ἐκπληκτος· ἡ ὁποία (πέτρα) συνέτριψε, μὲ δύναμη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τοὺς βωμούς τῶν εἰδώλων.</p> <p>Δέν ἔχει τὴ δύναμη γλῶσσα ἀνθρώπων οὔτε λόγος, Παρθένε, νὰ σὲ ἐγκωμιάσει ἀντάξια· διότι ἀπὸ σένα χωρὶς ἄνδρα καταδέχθηκε, νὰ λάβει σάρκα ὁ ζωοδότης Χριστός, Πάναγνη.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38). Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου). Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>Ὁ Χριστός εἶναι δύναμή μου, ὁ Θεὸς καὶ Κύριος, ψάλλει ἡ σεβαστὴ Ἐκκλησία, κατὰ τρόπο πού ἀρμόζει στὸν Θεό, κράζοντας, μὲ καθαρὴ διάνοια, ἐορτάζοντας γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου.</p> <p>Ἄνθισε, Χριστέ, τὸ δένδρο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς· διότι στήθηκε ὁ Σταυρός, καὶ ἀφοῦ ποτίσθηκε μὲ αἷμα καὶ νερὸ ἀπὸ τὴν ἀγνή πλευρά σου, βλάστησε πρὸς χάρη μας τὴ ζωὴ.</p> <p>Δέν μοῦ ὑποδεικνύει πλέον τὸ φίδι (ὁ διάβολος) τὴ θέωση παραπλανητικά· διότι ὁ Χριστός, πού προσφέρει τὴν θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τώρα, μοῦ ἀνοιξε διάπλατα τὸ δρόμο τῆς ζωῆς, χωρὶς ἐμπόδια.</p> <p>Θεοτοκίον.</p>
--	--	--

Ὡς ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς, Θεοτόκε, θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, Ἀειπάρθενε, μυστήρια.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν τίμιον Σταυρόν σου σέβομεν, καὶ τοὺς ἥλους Χριστέ, καὶ τὴν ἀγίαν λόγχην, σὺν τῷ καλάμῳ, στέφανον τὸν ἐξ ἀκανθῶν· δι' ὧν ἐκ τῆς τοῦ Ἰδίου φθορᾶς ἐρρύσθημεν.

Τάφος Σωτῆρ σε ὑπεδέξατο, ἐκουσίως νεκρόν, ὑπὲρ ἡμῶν ὀφθέντα, ἀλλ' οὐδαμῶς δεδύνηται Λόγε κατασχεῖν· ὡς Θεὸς γὰρ ἀνέστης, σώζων τὸ γένος ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ ἀειπάρθενε, ἡ Σωτῆρα Χριστόν, βροτοῖς ἀποτεκοῦσα, κινδύνων, καὶ κολάσεων, λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς προσφεύγοντας πίστει, τῇ θείᾳ σκέπη σου.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὑμνοῦμεν Ἄχραντε, σὲ τὴν πανάμωμον· διὰ σοῦ οἱ σωθέντες καὶ εὐσεβῶς, μέλποντες κραυγάζομεν· εὐλογημένη ἡ Θεόν, Ἀειπάρθενε κυήσασα.

Τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, Παρθένε τέτοκας, τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου διὰ σαρκός, φαῖνον Παμμακάριστε, καὶ τοῖς ὕμνοῦσί σε χαράν, Ἀειπάρθενε ἐπήγασας.

Ἡ χάρις ἦνθησεν, ὁ νόμος πέπαυται, διὰ σοῦ Παναγία· σὺ γὰρ Ἄγνή, τέτοκας τὸν Κύριον, τὸν παρεχόμενον ἡμῖν, Ἀειπάρθενε τὴν ἄφεισιν.

Ἀληθινὰ εἶναι ἀνέκφραστα καὶ ἀκατανόητα τὰ μυστήρια, τὰ σχετικὰ μὲ τὴ θεοπρεπῆ σου γέννηση, Θεοτόκε, γιὰ ὅσους εἶναι στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό, Ἀειπάρθενε.

Σταυροαναστάσιμος.

Σεβόμαστε τὸν Τίμιο Σταυρό σου, Χριστέ, καὶ τὰ καρφία καὶ τὴν ἀγία λόγχην, μαζί μὲ τὸ καλάμι, τὸ στεφάνι μὲ τὰ ἀγκάθια· μὲ τὰ ὅποια ἀπαλλαχθήκαμε ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ ἄδη.

Σὲ ὑποδέχθηκε τάφος, Σωτήρα, ὅταν φάνηκες νεκρός μὲ τὴν θέλησή σου γιὰ χάρη μας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καθόλου νὰ σὲ κρατήσῃ, Λόγε τοῦ Θεοῦ· διότι ἀναστήθηκες ὡς Θεὸς σώζοντας τὸ γένος μας.

Θεοτοκίο.

Παντοτεινὴ Παρθένε, ἐσύ πού γέννησες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸν Σωτῆρα Χριστό, λύτρωσε ἀπὸ κινδύνους καὶ ἀπὸ τὴν κόλαση, ἐμᾶς πού καταφεύγουμε μὲ πίστη στὴν ἀγία σκέπη σου.

Τῆς Θεοτόκου.

Σὲ ὕμνοῦμε, Ἄγνή, ἐσένα τὴν Παναμόλυντη, ἐμεῖς πού σωθήκαμε μ' ἐσένα, καὶ ψάλλοντας μὲ εὐσέβεια κραυγάζουμε· εἶσαι εὐλογημένη, παντοτεινὴ Παρθένε, που γέννησες τὸν Θεό.

Τὸ φῶς τὸ ἄσβηστο γέννησες, Παρθένε, πού φωτίζει μὲ τὴ σὰρκα του, Παμμακάριστη, αὐτοὺς πού βρίσκονται στὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς, καὶ πήγασες χαρά, παντοτεινὴ Παρθένε, σ' αὐτοὺς πού σὲ ὕμνοῦν.

Μ' ἐσένα, Παναγία, ἄνθισε ἡ χάρη, ἔπαυσε ὁ Νόμος· διότι ἐσύ, Ἄγνή, γέννησες τὸν Κύριο, πού προσφέρει σ' ἐμᾶς τὴ συγχώρηση, παντοτεινὴ Παρθένε.

Νεκρόν με ἔδειξε, φυτοῦ ἀπόγευσις, τῆς ζωῆς
δὲ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ
Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με
κατέστησε.

Ωιδὴ Ε' .Αναστάσιμος.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν
ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι,
σὲ εἰδέναι, Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου
τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ἵποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβείμ, νῦν καὶ ἡ φλογί-
νη ῥομφαία, Δέσποτα νῶτά μοι δίδωσι, σὲ ἰδόντα
Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ληστή ὁδοποιήσαντα
τὸν Παράδεισον.

Οὐκ ἔτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ
ἐπιστροφῆν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες,
ἐπιλελησμένον δι' εὐσπλαχνίαν πολλήν, πρὸς
ὑψος ἀφθαρσίας τῆ Ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ
κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ
προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως
Θεογεννήτριαν.

Σταυροαναστάσιμος.

Βρώσει τοῦ ξύλου ἐν Ἑδέμ, ἀπατηθεὶς εἰς
φθορὰν κατώλισθεν, ὁ γενάρχης παρακούσας
Κύριε, ἐντολῆς τῆς σῆς, Ὑπεράγαθε, ἀλλὰ τοῦτον
διὰ Σταυροῦ, πάλιν ἀνήγαγες εἰς τὸ πρῶτον
κάλλος, ὑπήκοος τῷ Πατρὶ Σῶτερ γενόμενος.

Μέ ἔκανε νεκρὸ ἢ γεύση τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ·
τὸ δένδρο τῆς ζωῆς ὁμως (ὁ Χριστός), ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ
σένα, Πάναγνη, μέ ἀνέστησε, καὶ μέ ἔκανε κληρονόμο τῆς
ἀπολαύσεως τοῦ Παραδείσου.

Ωιδὴ Ε' .Αναστάσιμος.

Μέ τό θεϊκό σου φῶς, Ἀγαθέ, φώτισε σέ παρακαλῶ τίς
ψυχές αὐτῶν, πού μέ πόθο ἀγρυπνοῦν γιά σένα, νά
γνωρίσουν ἐσένα, Λόγε Θεοῦ, τὸν ἀληθινό Θεό, πού τούς
ἀνακαλεῖς ἀπό τό σκοτάδι τῶν πταισμάτων.

Παραμερίζουν τώρα μπροστά μου τὰ Χερουβίμ, καὶ τό
πύρινο σπαθί (πού φύλαγε τή θύρα τοῦ παραδείσου) μοῦ
γυρίζει τὰ νῶτα, ἐπειδὴ εἶδαν κι ἐγνώρισαν, Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ἐσένα τὸν ἀληθινό Θεό, νά ἀνοίγεις δρόμο γιά τόν
ληστή πρὸς τόν παράδεισο.

Δέν φοβοῦμαι πλέον, Δέσποτα Χριστέ, τὴν ἐπιστροφή
στή γῆ (τὸν θάνατο)· διότι Ἐσύ ἀπὸ πολλή εὐσπλαχνία,
ἐνῶ ἤμουν λησμονημένος, μέ ἐπανέφερες ἀπὸ τῆ γῆ σέ
ὑψος ἀφθαρσίας μέ τὴν Ἀνάστασή σου.

Θεοτοκίον.

Σῶσε, αὐτούς πού ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους σέ ὁμολογοῦν
Θεοτόκο, Δέσποινα τοῦ Κόσμου Ἀγαθή, διότι ἐσένα ἔχουμε
ἀκαταμάχητη προστασία, τὴν ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Σταυροαναστάσιμος.

Μέ τὴ βρώση (μέ τό φάγωμα) τοῦ καρποῦ στόν παρά-
δεισο γλίστρησε στή φθορά ὁ Προπάτορας, ἐπειδὴ παρά-
κουσε, Κύριε, τὴν ἐντολή σου, ὑπεράγαθε· ἀλλὰ Ἐσύ μέ τό
Σταυρό τόν ἐπανέφερες πάλι στήν πρώτη ὠραιότητα,
ἐπειδὴ ἔδειξες, Σωτήρα, ὑπακοή στόν Πατέρα.

Τῷ σῶ θανάτῳ ἀγαθέ, τὸ τοῦ θανάτου
ἠφάνισται κράτος, καὶ πηγὴ ζωῆς ἡμῖν ἀνέβλυσε,
καὶ ἀθανασία δεδώρηται διὰ τοῦτό σου τὴν
Ταφήν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν πίστει προσκυνοῦμεν,
δι' ἧς ὡς Θεός, κόσμον πάντα κατεφώτισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ποιητὴς τῶν
ἀπάντων Κύριος, ἐν τῇ σῇ Πανάμωμε, κατώκησεν,
ἀπορρήτως μήτρα δοξάσας σε, ὑπερτέραν τῶν
οὐρανῶν, ἀγιωτέραν τε ταγμάτων αὐλῶν· διὸ νῦν
οἱ ἐπὶ γῆς, σὲ μακαρίζομεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἄγνεία λάμπασα τηλαυγῶς, θεῖον ἐνδιαίτημα
τοῦ Δεσπότη Πανύμνητε γέγονας· σὺ γὰρ μόνη
μήτηρ ὄντως ἐδείχθης Θεοῦ, ἀγκάλαις ὡσπερ
βρέφος, τοῦτον βαστάσασα.

Φοροῦσα κάλλος τὸ νοητόν, τῆς ὠραιότητας
σου ψυχῆς, Νύμφη Θεοῦ ἐχηρημάτισας,
κατεσφραγισμένη τῇ παρθενία σεμνή, καὶ φέγγει
τῆς ἀγνείας, κόσμον φαιδρύνουσα.

Θρηνεῖτω σύστημα δυσσεβῶν, τῶν μὴ
κηρυττόντων σε, διαρρήδην ἀγνήν Θεομήτορα· σὺ
γὰρ πύλη θείου φωτός ἐδείχθης ἡμῖν, τὸν ζόφον
τῶν πταισμάτων διασκεδάζουσα.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
προσδραμών, βοῶ σοι· ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωὴν μου, Πολυέλεε».

Μέ τόν δικό σου θάνατο, Ἀγαθέ, ἐξαφανίσθηκε ἡ
ἐξουσία τοῦ θανάτου, καὶ ἀνέβλυσε γιὰ μᾶς πηγὴ ζωῆς,
καὶ μᾶς δωρήθηκε ἀθανασία· γι' αὐτό μέ πιστὴ
προσκυνοῦμε τὴν Ταφή σου καὶ τὴν Ἀνάσταση, μέ τὴν
ὁποία ὡς Θεός, φώτισες ἅπλετα ὅλο τόν κόσμο.

Θεοτοκίο.

Ὁ Κύριος καὶ Ποιητὴς τῶν ὅλων, πού κατοικεῖ στοὺς
οὐρανοὺς, κατοίκησε στή δική σου μήτρα, Παναμόλυνη,
κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο δοξάζοντάς σε ὡς ἀνώτερη ἀπὸ
τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀγιώτερη ἀπὸ τὰ ἀγγελικὰ τάγματα· γι'
αὐτό τώρα ἐμεῖς οἱ γήινοι σέ μακαρίζομε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀφοῦ ἔλαμψες ὀλόφωτα μέ τὴν ἀγνότητα, ἔγινες θε-
ϊκὴ κατοικία τοῦ Κυρίου, Πανύμνητη· διότι μόνο Ἐσύ
ἀναδείχθηκες πραγματικά Μητέρα τοῦ Θεοῦ, κρατώντας
τον στίς ἀγκάλαις σου ὡς βρέφος.

Ἔχοντας τὴν πνευματικὴ ὁμορφιά τῆς ὠραιότητός σου
ψυχῆς ὑπῆρξες Νύμφη τοῦ Θεοῦ, σεμνή, σφραγισμένη
ὀλοκληρωτικά μέ τὴν παρθενία, καὶ χαροποιώντας τόν κό-
σμο μέ τό φῶς τῆς ἀγνότητας.

Ἄς θρηνοῦν τὰ πλήθη τῶν δυσσεβῶν (τῶν αἰρετικῶν),
πού δέν σέ ἀνακηρύττουν σαφῶς, Ἀγνή, Μητέρα τοῦ Θεοῦ·
διότι ἐσύ ἀναδείχθηκες σ' ἐμᾶς πύλη θεϊκοῦ φωτός, πού
διασκορπίζει τό σκοτάδι τῶν σφαλμάτων.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

Βλέποντας τὴ θάλασσα τῆς ζωῆς νά ὑψώνεται ἀπὸ τὴν
τρικυμία τῶν πειρασμῶν, καταφεύγοντας στό γαλήνιο
λιμάνι σου σοῦ φωνάζω· βγάλε ἀπὸ τὴ φθορὰ τὴ ζωὴ μου,
Πολυέλεε.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἤλοις τὴν ἄράν, τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας, τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Ἀδάμ κατενήνεκται, δι' ἀπάτης περηνισθείς, πρὸς τὸ τοῦ Ἰδου βάραθρον, ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθής, κατῆλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας, συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην, παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Σταυροαναστάσιμος.

Χριστοκτόνος, καὶ προφητοκτόνος, ἔφυ Ἑβραίων ἢ πληθῆς· ὡς γὰρ προφήτας πάλαι, ἀληθείας ὄντας μυστικὰς ἀκτῖνας, κτεῖναι οὐκ ἔδεδοίκει, οὕτω καὶ νῦν τὸν Κύριον, ὃν ἐκήρυττον ἐκεῖνοι τότε, φθόνῳ βαλλόμενοι ἔκτειναν, ἀλλ' ἡμῖν γέγονε ζωὴ, αὐτοῦ ἡ νέκρωσις.

Συνεσχέθης, ἀλλ' οὐ κατεσχέθης, Σῶτερ, ἐν τῷ μνήματι· εἰ γὰρ καὶ ἐκουσίως, ἀπεγεύσω τοῦ θανάτου Λόγε, ἀλλ' ἀνέστης ὡς Θεὸς ἀθάνατος, συνεγείρας τοὺς δεσμίους τοὺς ἐν Ἰδῆ, καὶ χαρὰν γυναιξίν ἀντὶ τῆς λύπης, τῆς πρὶν ἀνταλλαξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄτιμόν σου, καὶ ἐκλεῖπον ὦφθη, εἶδος σαρκὸς παρὰ βροτούς, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, τῆς

Ὅταν σταυρώθηκες, Κύριε, μέ τὰ καρφιά, ἐξαφάνισες τὴν κατάρα, πού ἦταν εἰς βάρος μας, καὶ μέ τῇ λόγχῃ χτυπημένος στήν πλευρά, ἔσχισες τὸ γραμμάτιο τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἔλευθέρωσες τὸν κόσμον.

Ὁ Ἀδάμ ἔχοντας δεχθεῖ ἀπατηλό χτύπημα βυθίσθηκε στό βάραθρο τοῦ Ἰδῆ, ἀλλά Ἐσύ, ὁ ἐκ φύσεως Θεός καὶ εὐσπλαχνος, κατέβηκες σέ ἀναζήτησή του, καὶ ἀφοῦ τὸν πῆρες στοὺς ὤμους σου, τὸν ἀνέστησες μαζί σου.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ, Πάναγνη Δέσποινα, ἡ ὁποία γέννησες γιὰ τοὺς θνητούς τὸν Κυβερνήτη Κύριο, κατεύνασε τὴν ἀκατάστατη καὶ φοβερὴ ταραχὴ τῶν παθῶν μου, καὶ δῶσε γαλήνη στήν καρδιά μου.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων ἔγινε χριστοκτόνο καὶ προφητοκτόνο· διότι ὅπως παλαιὰ δέν φοβήθηκαν (δέν δίστασαν), νὰ θανατώσουν τοὺς Προφῆτες, τίς μυστηριώδεις ἀκτῖνες τῆς ἀλήθειας, ἔτσι καὶ τώρα χτυπημένοι ἀπὸ τὸν φθόνον θανάτωσαν τὸν Κύριο, τὸν ὁποῖο κήρυτταν τότε ἐκεῖνοι· ἀλλὰ γιὰ μᾶς ἡ νέκρωση ἐκείνου ἔγινε ζωὴ.

Κρατήθηκες, ἀλλὰ δέν κατακρατήθηκες, Σωτήρα, στό μνήμα· διότι μολοντί γεύθηκες τὸν θάνατο μέ τῇ θέλησή σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὅμως ἀναστήθηκες ὡς Θεός ἀθάνατος ἀναστήνοντας μαζί σου τοὺς φυλακισμένους στὸν Ἰδῆ, καὶ ἀντάλλαξες μέ χαρὰ τὴν προηγούμενη λύπη.

Θεοτοκίον.

Χωρὶς ὠραιότητα καὶ ἐξαφανισμένη φάνηκε ἡ μορφή σου μεταξύ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ πάθους

Θεότητος καὶ γὰρ οὐσία, ὠραῖος κάλλει, τῷ Δαυῖδ ἐδείκνυστο· ἀλλὰ ῥάβδῳ σου τῆς Βασιλείας, ἐχθρῶν συντριψας ἰσχύν, ἔλεγεν ἡ Ἄγνη· ὦ Υἱέ μου, καὶ Θεέ, τάφου ἀνάστηθι.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωυσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Νεκροῦται ὁ θάνατος, καταργεῖται καὶ φθορά, τὸ τοῦ Ἀδάμ κατάκριμα, τῷ καρπῷ σου, ὦ Δέ σπινα προσβαλῶν· ζωὴν γὰρ ἐγέννησας, ἐκ φθορᾶς λυτρομένην τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ νόμος ἠσθένησε καὶ παρῆλθεν ἡ σκιά, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν, ἐκφανθείσης μοι χάριτος, τῆς ἐκ σοῦ Παρθένε κηρύσεως, τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος πολυῦμνητε.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Τῇ ζωαρχικῇ παλάμῃ τοὺς τεθνεῶτας, ἐκ τῶν ζοφερῶν κευθμώνων ὁ Ζωοδότης, ἀναστήσας ἅπαντας Χριστὸς ὁ Θεός τὴν ἀνάστασιν ἐβράβευσε, τῷ βροτείῳ φυράματι· ὑπάρχει γὰρ πάντων Σωτῆρ, ἀνάστασις καὶ ζωὴ, καὶ Θεὸς τοῦ παντός.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ταφὴν σου Ζωοδότα,

σου, διότι ἀπὸ τὸν Δαυῖδ παρουσιαζόσουν ὠραῖος στήν ὁμορφιά, ὡς πρὸς τὴν οὐσία τῆς Θεότητός σου· ἀλλὰ μέ τό σκῆπτρο τῆς Βασιλείας σου, ἀφοῦ συντριψαίς τὴ δύναμη τῶν ἐχθρῶν, ἔλεγε ἡ Ἄγνη, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, ἀναστήσου ἀπὸ τὸν τάφο.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ μέγας μεταξύ τῶν Προφητῶν Μωυσῆς σέ προδιέγραψε ὡς Κιβωτό καὶ Τράπεζα καὶ Λυχνία καὶ Στάμνα συμβολικά ὑποδεικνύοντας τὴ σάρκωση τοῦ Ὑψίστου ἀπὸ σένα, Μητέρα Παρθένε.

Νεκρώνεται ὁ θάνατος, καταργεῖται καὶ ἡ φθορά, δηλαδή ἡ καταδίκη τοῦ Ἀδάμ, ἀφοῦ ἐπιτέθηκε στὸν καρπὸ σου (στὸν Χριστό), Κυρία, διότι γέννησες ζωὴ πού λυτρώνει, αὐτοὺς πού σέ ὑμνοῦν.

Ὁ Νόμος ἐξασθένησε καὶ πέρασε ἡ σκιά, ἀφοῦ μοῦ ἐφανίσθηκε ἡ χάρις τῆς γεννήσεως ἀπὸ σένα, Παρθένε, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα, Πολυῦμνητη.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιο.

Μέ τὴν παλάμη του πού ἐξουσιάζει τὴ ζωὴ, ἀφοῦ ἀνέστησε ὁ Ζωοδότης, ὁ Χριστὸς καὶ Θεός, ὅλους τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μνήματα, ἔδωσε ὡς βραβεῖο τὴν ἀνάσταση στό ἀνθρώπινο φύραμα (στὴν ἀνθρωπότητα).

Οἶκος

Τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν ταφὴ σου, Ζωοδότα, ἀνυμνοῦμε οἱ

ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμεν, ὅτι τὸν Ἄϊδην ἔδησας Ἀθάνατε, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, καὶ νεκροὺς συνανέστησας, καὶ πύλας τοῦ Ἄϊδου συνέτριψας, καὶ κράτος τοῦ θανάτου καθεῖλες ὡς Θεός. Διὸ οἱ γηγενεῖς δοξολογοῦμέν σε πόθῳ τὸν ἀνα στάντα, καὶ κάθελόντα ἐχθροῦ τὸ κράτος τοῦ πανώλους, καὶ πάντας ἀναστήσαντα τοὺς ἐπὶ σοὶ πιστεύσαντας, καὶ κόσμον λυτρωσάμενον ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ὄφραως, καὶ ὡς μόνον δυνατὸν, ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ λυτρωσάμενον ἡμᾶς· ὅθεν ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς τὴν Ἀνάστασίν σου, δι' ἧς ἔσωσας ἡμᾶς, ὡς Θεὸς τοῦ παντός.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίαι.

(Κατὰ τὴν ἑορταστικὴν περιόδον).

(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79).

ᾠδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπει σε βοᾶν· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὀδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος ζόφον περιεβάλετο καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκότασε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἠμφιάσαντο, Χριστέ, τῇ καταβάσει σου, φέγγος τὰ καταχθόνια, ὁ προπάτωρ δέ, θυμηδίας ἔμπλεως ὀφθείς, χορεύων ἐσκίρτησε βοᾶν·

πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμε, διότι ἔδεσες τὸν ἄδη, Ἀθάνατε, ὡς Θεός Παντοδύναμος, καὶ νεκροὺς ἀνέστησες, καὶ τίς πύλας τοῦ ἄδη συνέτριψες, καὶ τὸ κράτος τοῦ θανάτου κατάργησες ὡς Θεός· γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ γήινοι δοξολογοῦμε μὲ πόθο ἐσένα, ὁ ὁποῖος ἀναστήθηκες, καὶ κατάργησες τὸ κράτος τοῦ ὀλεθρίου ἐχθροῦ, καὶ ἀνέστησες ὅλους, οἱ ὁποῖοι πίστεψαν σ' ἐσένα, καὶ λύτρωσες τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ διαβόλου, καὶ ὡς μόνος δυνατός, μᾶς λύτρωσες ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἐχθροῦ· γι' αὐτὸ μὲ εὐσέβεια ἀνυμνοῦμε τὴν ἀνάστασή σου, μὲ τὴν ὁποία μᾶς ἔσωσες, ὡς Λυτρωτὴς τοῦ παντός.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίαι.

(Ἀνάλογα μὲ τὴν ἑορταστικὴν περιόδον).

(Συλλειτουργικό. Σελίδες 56-79).

ᾠδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Ὁ Ἄγγελος ἔκαμε δροσοβόλο τὸ καμίνι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους· κατακαίοντας ὁμῶς τοὺς Βαβυλωνίους τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἔπεισε τὸν τύραννο νὰ φωνάζει· εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Πενθώντας γιὰ τὸ πάθος σου ὁ ἥλιος σκεπάσθηκε μὲ σκοτάδι, καὶ ἐνῶ ἦταν ἡμέρα, συσκοτίσε τὸ φῶς, Κύριε, σὲ ὅλη τὴ γῆ, σάν νὰ φώναζε· εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.

Μὲ τὴν κάθοδό σου, Χριστέ, τὰ καταχθόνια ντύθηκαν μὲ φῶς· καὶ ὁ Προπάτορας γεμᾶτος ὀλοφάνερα ἀπὸ χαρὰ σκίρτησε χορεύοντας καὶ φωνάζοντας· εἶσαι δοξασμένος ὁ

εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ μήτηρ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάση τῇ οἰκουμένη φαιδρόν· τὸν γὰρ Κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν, ὃν αἴτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυροαναστάσιμος

Ὡ ξένου τρόπου! Τὸν Ἰσραὴλ ὁ ὀυσάμενος, ἐκ δουλείας τῆς τοῦ Φαραώ, σταυροῦται ἐκὼν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ λύει σειρὰς ἀμπλακημάτων, ᾧ πίστει με λαρδοῦμεν· Λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὲ τὸν Σωτῆρα, ἐν τῷ Κρανίῳ ἐσταύρωσαν, παρανόμων παῖδες ἀσεβεῖς, τὸν πύλας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐας τῆς πάλαι, ἐλευθερίαν κυήσασα, τῆς κατάρας λύεις τὸν Ἀδάμ, Παρθένε ἀγνή· διὸ μετ' Ἀγγέλων σε, σὺν τῷ Υἱῷ σου ὑμνοῦμεν καὶ βοῶμεν· Λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμιμος οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ, σὲ μὴ φλέξαν ᾤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακαρίζουσι τὰ πέρατα σὲ Πάναγνε, Μῆτερ,

Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Διὰ μέσου σου, Μητέρα Παρθένε, ἀνέτειλε χαρούμενο φῶς σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη· γιατί ἐσύ γέννησες τὸν Κτίστη τῶν ἀπάντων, τὸν Θεό, αὐτὸν παρακάλεσε, Πάναγνη, νὰ στείλει σ' ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὡ παράξενος τρόπος! Αὐτὸς πού λύτρωσε τοὺς Ἰσραηλιῆτες ἀπὸ τῆ σκλαβιά τοῦ Φαραώ, σταυρώνεται ἀπ' αὐτοὺς μέ τῆ θέλησή του, καὶ λύνει τὰ δεσμὰ τῶν ἁμαρτημάτων· στόν ὁποῖο ψάλλουμε μελωδικά· Λυτρωτὰ Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἐσένα τὸν Σωτῆρα σταύρωσαν στό Γολγοθᾶ οἱ ἀσεβεῖς ἀπόγονοι τῶν παρανόμων, ὁ ὁποῖος συνέτριψες τίς χάλκινες πύλες καὶ τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδη γιὰ τῆ σωτηρία, αὐτῶν πού μελωδοῦν· Λυτρωτὰ Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ γέννησες τὴν ἐλευθερία τῆς παλαιᾶς Εὐας, ἐλευθερώνεις τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τὴν κατάρα, Παρθένε ἀγνή· γι' αὐτὸ μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους σὲ ὑμνοῦμε μαζί μέ τὸν Υἱό σου καὶ φωνάζουμε· Λυτρωτὰ Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τῆς Θεοτόκου.

Τὸ καμίνι δέν ἔκαψε τοὺς τρεῖς νέους, διότι προτύπωνε τὴ δική σου γέννηση· γιατί ἡ θεϊκή φωτιά κατοίκησε μέσα σου, χωρὶς νὰ σὲ κάψει, καὶ δίδαξε ὅλους νὰ φωνάζουν· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ Πατέρων μας.

Μακαρίζουν τὰ πέρατα ἐσένα, πάναγνη Μητέρα, ὅπως

ὡς προεφήτευσας, φωτιζόμενα, φωτοβόλοις
λάμπησι ταῖς σαῖς, καὶ χάριτι μέλποντα βοᾶν·
εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁλεθρίους μὲν ὀδόντας μοι ἐνέπειρεν, ὄφις ὁ
πονηρότατος, ἀλλ' αὐτοὺς ὁ σὸς Θεομῆτορ
ἔθλασεν Υἱός, ἰσχὺν δέ μοι δέδωκε βοᾶν·
εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰλαστήριον τῆς φύσεως σὺ πέφυκας, μόνη
Θεομακάριστε· τὸν ἐπ' ὤμων γὰρ, Χερουβείμ,
καθήμενον Θεόν, ἀγκάλαις βαστάζουσα βοᾶς·
εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ
Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς
Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι, σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἰουδαίων τὸν πάλαι προφητοκτόνον λαόν,
θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ
Σταυροῦ ἀναρτήσαντα, Λόγε Θεοῦ, ὃν
ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας οὐ καταλέλοιπας, καὶ εἰς
Ἄϊδην φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ,
ἐν σαπρία τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ
τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ

προεῖπες, φωτιζόμενα ἀπὸ τῆς φωτοβόλης λάμπης σου, καὶ
ψάλλοντας μέ χάρι φωνάζουν· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ
Θεός τῶν Πατέρων μας.

Τὰ ὀλέθρια (καταστρεπτικά) του δόντια μου κάρφωσε
τὸ πονηρότατο φίδι (ὁ διάβολος)· ἀλλὰ αὐτὰ τὰ δόντια τὰ
ἔσπασε, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὁ δικός σου Υἱός, καὶ μοῦ ἔδωσε
δύναμη νὰ φωνάζω· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πα-
τέρων μας.

Ἀπὸ τῆ φύση σου ἐσύ ὑπῆρξες θυσιαστήριο, βωμός, τῆς
κτίσεως, μόνη Θεομακάριστη· διότι κρατώντας στίς
ἀγκάλες σου τὸν Θεό, πού κάθεται στοὺς ὤμους τῶν Χε-
ρουβίμ φωνάζεις· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πατέ-
ρων μας.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

Μέσα ἀπὸ τῆ φλόγα γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους πήγασες
δροσιά, καὶ τῆ θυσία τοῦ δικαίου (τοῦ προφήτη Ἡλία) μέ
νερό τὴν ἔκαψες· διότι ὅλα τὰ κάνεις, Χριστέ, μόνο μέ τῆ
θέλησή σου· Ἐσένα ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὸν λαὸ τῶν Ἰουδαίων πού παλαιὰ ἦταν προφητοκτό-
νος, τώρα ὁ φθόνος τὸν ἔκαμε θεοκτόνο, διότι κρέμασε
ἐπάνω σὲ Σταυρό ἔσένα, Λόγε τοῦ Θεοῦ· Ἐσένα, τὸν ὅποιον
ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δέν ἐγκατέλειψες τίς οὐράνιες ἀψίδες· Ἀλλὰ ἀφοῦ
ἦλθες στὸν ἄδη, Χριστέ, ἀνέστησες ὀλόκληρο τὸν
ἄνθρωπο, πού ἦταν πεσμένος στὴ σήψη (στὴ σαπίλα), ὁ
ὅποιος σὲ ὑπερυψώνει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ φῶς (τὸν Πατέρα) συνέλαβες φωτοδότη Λόγο τοῦ
Θεοῦ, καὶ ἀφοῦ γέννησες αὐτὸν κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο,

ἐν σοί, Κόρη, θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκῶν,
ἦλθεν ἐπὶ γῆς, τοῦ Ἄιδου τὴν ἰσχὺν χειρώσασθαι,
διὰ Σταυροῦ καὶ ταφῆς, καὶ πάντας διεγείρει
κραυγάζειν· οἱ παῖδες εὐλογοεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται Ἄιδου τυραννίς, καὶ τὸ βασιλείον
ἐξουδένωται λοιπόν. Σταυρῶ γὰρ ἐπὶ γῆς
πηγνύμενος, ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, τὴν τούτου
δυναστείαν καθεῖλεν, ὃν παῖδες εὐλογοεῖτε, Ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

ὦ τῆς ἀφράστου σου Χριστέ,
φιλανθρωπότητος, καὶ ἀρρήτων ἀγαθῶν! ἐμὲ γὰρ
καθορῶν ὀλλύμενον, ἐν τῇ τοῦ Ἄιδου φρουρᾷ, τὰ
πάθη ὑπομείνας ἐρρύσω· διό σε εὐλογοῦμεν, τὸν
τῶν ὅλων Δεσπότην, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Διαχρύσω ἐσθῆτι ὥσπερ βασίλισσαν, ὁ Υἱός
σου λαμπρύνας, αἴγλη τοῦ Πνεύματος, σὲ ἐκ
δεξιῶν, αὐτοῦ ἔστησε Πάναγνε, ὃν ὑπερυψοῦμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ θελήματι μόνῳ κόσμον πηξάμενος, ἐξ
ἀχράντου σου μήτρας σάρκα δανείζεται, ἄνωθεν
αὐτήν, ἀναπλάσαι βουλόμενος, ὃν ὑπερυψοῦμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συναφείας τοῦ Λόγου πρὸς με τὸν ἄνθρωπον,

ἔχεις δοξασθεῖ· διότι, Κόρη, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατοίκησε σ'
ἐσένα· γι' αὐτό σε ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐφριξε κάθε ἀκοή, πῶς ὁ Ὑψιστος θεληματικά ἦλθε
ἐπάνω στή γῆ, γιὰ νά νικήσει τὴ δύναμη τοῦ ἄδη μέ τόν
Σταυρό καὶ τὴν ταφή, καὶ νά διεγείρει (νά ξεσηκώσει)
ὅλους, νά κραυγάζουν· νέοι δοξολογοεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαέ ὑπερυψώνετε τὸν Θεό σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐχει παύσει τοῦ ἄδη ἡ τυραννία, καὶ τὸ βασιλείο του
ἐξουδετερώθηκε στό ἐξῆς· διότι ὁ Θεός πού εἶναι ἐπάνω
ἀπό ὅλα, καθὼς καρφωνόταν στόν Σταυρό ἐπάνω στή γῆ,
κατάργησε τὴν ἐξουσία του· αὐτόν νέοι δοξολογοεῖτε, ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ὦ στήν ἀνέκφραστή σου φιλανθρωπία, Χριστέ, καὶ στά
ἀνείπωτα ἀγαθά σου! διότι βλέποντας ἐμένα νά χάνομαι
στή φυλακὴ τοῦ ἄδη, μέ γλύτωσες, ἀφοῦ ὑπέμεινες τὰ πά-
θη σου· γι' αὐτό σε δοξολογοῦμε τὸν Κύριο τῶν ὅλων, καὶ
σε ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀφοῦ σε λάμπρυνε ὡς Βασίλισσα μέ ὀλόχρυση
ἐνδυμασία ὁ Υἱός σου, Πάναγνη, μέ τὴ λάμψη τοῦ Πνεύ-
ματος, σὲ τοποθέτησε στά δεξιά του· αὐτόν ὑπερυψώνουμε
σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτός πού μόνο μέ τὴ θέλησή του συγκρότησε τὸν κό-
σμο, δανείζεται σάρκα ἀπὸ τὴν ἀμόλυντη μήτρα σου θέ-
λοντας νά τὴν ἀναπλάσει ἐξ ἀρχῆς· αὐτόν ὑπερυψώνουμε
σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μέ τὴν ἔνωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ μ' ἐμένα τόν

ἐνδιαίτημα θεῖον, Πάναγνε, πέφυκας, λάμψασα σαφῶς, παρθενίας λαμπρότησιν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Χρυσουγῆς σε λυχνία προδιετύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως Φῶς τὸ ἀπρόσιτον, γνώσει τῆ αὐτοῦ καταυγάζον τὰ σύμπαντα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν».

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκί προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν, ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθής, καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον, ἢ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἄϊδι οὐ καταλέλειπται, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστάς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοὶ ἐν χεῖλεσιν, ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἄρρητον

ἄνθρωπο ἔγινες θεϊκὴ κατοικία, Πάναγνη, διότι λαμπρὰ καὶ ὀλοφάνερα ἔλαμψες μέ τις λαμπρότητες τῆς παρθενίας· γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ χρυσόφωτη λυχνία (κανδήλα) προεικόνισε ἐσένα, ἢ ὁποῖα κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο δέχθηκες τὸ ἀπρόσιτο (τὸ ἄφθαστο, ἀπλησίαστο) φῶς, τὸ ὁποῖο μέ τῆ δικῆ του γνώση (τῆ θεογνωσία) καταφωτίζει τὰ σύμπαντα· γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε, Ἄγνη στοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα:

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατο, νὰ δοῦν τὸν Θεό, τὸν ὁποῖο δὲν τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· διὰ μέσου σου ὅμως, Πάναγνη, φάνηκε στοὺς ἀνθρώπους Λόγος Θεοῦ σεσαρκωμένος· αὐτὸν μεγαλύνοντας μαζί μέ τις οὐράνιες στρατιές σὲ μακαρίζομε.

Ἔμεινες Ἐσὺ ἀμέτοχος τῶν παθῶν, Λόγε Θεοῦ, μολονότι σαρκικὰ ἤλθες σ' ἐπαφή μέ τὰ πάθη· ἀντίθετα ἀπαλλάσσεις ἀπὸ τὰ πάθη τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ μέ τὰ πάθη σου ἔγινες πάθος γιὰ μᾶς, Σωτήρα μας· διότι Ἐσὺ μόνος ὑπάρχεις ἀπαθής καὶ παντοδύναμος.

Μολονότι καταδέχθηκες τῆ φθορὰ τοῦ θανάτου, τήρησες τὸ σῶμα σου ἀμέτοχο τῆς φθορᾶς· ἢ ζωοποιός ὅμως καὶ θεϊκὴ σου ψυχὴ, Δέσποτα, δὲν ἐγκαταλείφθηκε στὸν ἄϊδι· ἀλλὰ ἀφοῦ ἀναστήθηκες σάν ἀπὸ ὕπνο, μᾶς ἀνέστησες μαζί σου.

Τριαδικόν.

Θεὸ Πατέρα, Υἱὸ συνάναρχο, ὅλοι οἱ θνητοὶ μέ ἀγνά χεῖλη δοξάζομε, καὶ τὴν ἀνέκφραστη καὶ ὑπερένδοξη

καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος Παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχεις πανσθενής, Τριάς ἀχώριστος.

Σταυροαναστάσιμος.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες, ὡς θνητὸς ζωοδότα, ἀλλὰ τοῦ Ἄιδου τὴν ἰσχύν, διέλυσας Χριστέ, συνεγείρας νεκρούς, οὓς καὶ συγκατέπιε, καὶ ἀνάστασιν πᾶσι, παρέσχες ὡς Θεός, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μεγαλύνουσιν.

Ἀγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις, καὶ ἀνθείτω ὡς κρίνον· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐκ τῶν νεκρῶν ἠγέρθη ὡς Θεός. Ποῦ σου θάνατε, νῦν τὸ κέντρον; κράζομεν. Ποῦ σοῦ ἄδη τὸ νίκος; Καθεῖλέ σε εἰς γῆν, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, καὶ κατέχεις ὡς βρέφος, ἐν ταῖς χερσί τὸν ἐκ χειρὸς ῥυόμενον ἡμᾶς, πολεμίου ἐχθροῦ, ἄχραντε Δέσποινα, καὶ ὄρας ἐπὶ ξύλου ὑψούμενον Σταυροῦ, τὸν ἐκ βόθρου κακίας ἡμᾶς ὑψώσαντα.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀστὴρ ἐκλάμπων ἀυγαῖς Θεότητος, ἐξ Ἰακώβ τοῖς ζόφῳ κρατουμένοις ἀνέτειλε· διὰ σοῦ νῦν Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Θεός, Λόγος σεσαρκωμένος, ᾧ φωτιζόμενοι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν.

Ρωσθεῖς δυνάμει τῆ σῆ καὶ χάριτι, σοὶ τὴν ὠδὴν προθύμως, ἐκ καρδίας ἀνέθηκα, ἀλλὰ ταύτην πρόσδεξαι Παρθένε ἀγνή, χάριν ἀντιδιδούσα, σοῦ

δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος σεβόμεθα· διότι μόνη Ἐσὺ ὑπάρχεις παντοδύναμη, ἀχώριστη Τριάδα.

Σταυροαναστάσιμος.

Μολονότι κατέβηκες στὸν τάφο, ὡς θνητὸς, Ζωοδότα, ὅμως διέλυσες τὴ δύναμη τοῦ ἄδη, Χριστέ, ἀναστήνοντας μαζί σου τοὺς νεκρούς πού εἶχε καταπιεῖ ὅλους μαζί· καὶ πρόσφερες ἀνάσταση ὡς Θεός σέ ὅλους, οἱ ὅποιοι μέ πίστη καὶ πόθο σὲ μεγαλύνουν.

Ἄς ἀγάλλεται ἡ κτίση καὶ ἄς ἀνθίζει ὡς κρίνο· διότι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς ὡς Θεός. Ποῦ εἶναι τώρα, θάνατε, τὸ κεντρί σου; φωνάζουμε· Ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου ἄδη; Σέ ξάπλωσε στή γῆ, αὐτὸς πού ὑψωσε τὴ δύναμή μας ὡς εὐσπλαχνος..

Σταυροθεοτοκίον.

Κρατεῖς αὐτόν πού κρατεῖ τὰ πάντα, καὶ κατέχεις ὡς βρέφος στὰ χέρια σου, αὐτόν πού μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὸν ἀντίπαλο ἐχθρό, ἀμόλυντη Κυρία· καὶ βλέπεις νὰ ὑψώνεται ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, αὐτὸς ὁ ὁποῖος μᾶς ἀνύψωσε ἀπὸ τὸ βόθρο τῆς κακίας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὡς ἀστὴρ πού λάμπει μέ τίς λάμπεις τῆς Θεότητος, ἀπὸ τὸν Ἰακώβ ἀνέτειλε γι' αὐτούς πού κρατοῦνταν στό σκοτάδι, διὰ μέσου σου, Πάναγνη, ὁ Χριστὸς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός μέ σάρκα· ἀπ' αὐτόν φωτιζόμενοι σέ μακαρίζουμε μαζί μέ τὰ οὐράνια στρατεύματα.

Ἐνδυναμωμένος ἀπὸ τὴ δική σου δύναμη καὶ χάρη, σ' ἐσένα ἀφιέρωσα τὸν ὕμνο πρόθυμα ἀπὸ τὴν καρδιά μου· ἀλλὰ δέξου τον, Παρθένε ἀγνή, ἀνταποδίδοντάς μου τὴν

τήν πολύφωτον, ἐκ τῶν ἀκηράτων θησαυρῶν,
θεομακάριστε.

Ἰσὸς ἐδείχθης σαφῶς Θεότητος, ἐν ᾧ στολήν
τοῦ σώματος, ὁ Λόγος ἐξύφανε θεουργήσας τὴν
ἐμὴν Παρθένε μορφήν, ἣν περ ἐνδεδυμένος,
πάντας διέσωσε, τοὺς ἐκ διανοίας καθαράς, σὲ
μεγαλύνοντας.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς
ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε
πάναγνε· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη,
πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδές,
σαφῶς διέλυσε.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις
ὑπάρχει τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ
τόν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες,
σὲ τὸν ἀναστάντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν

χάρη σου τὴν πολύφωτη ἀπὸ τοὺς ἀνέγγιχτους θησαυροὺς
σου, Θεομακάριστη.

Ἀναδείχθηκες ὀλοφάνερα ἀργαλειός τῆς Θεότητος,
στόν ὅποιο ὕφανε τὴ στολή τοῦ σώματός του ὁ ἀσώματος
Λόγος τοῦ Θεοῦ, θεοποιώντας, Παρθένε, τὴ δική μου
μορφή (τὴ φύση): με αὐτὴν ντυμένος διέσωσε ὅλους, πού
μέ καθαρὴ διάνοια (νοῦ) σὲ μεγαλύνουν.

Στοὺς νεκροὺς τώρα δώρισε ἀνάσταση ὁ Θεός, μέ τὴν
δική σου ἀνέκφραστη καὶ ἀνείπωτη γέννηση, πάναγνη Θε-
οτόκε· διότι ζωὴ ντυμένη μέ σάρκα ἀπὸ σένα ἐλάμψε σὲ
ὅλους, καὶ διέλυσε σαφέστατα τὴν ἀγέλαστη μορφή τοῦ
θανάτου.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάσταση ὑπάρχει γιὰ
τόν λαό σου· καὶ ἔχοντας πεποίθησι σ' αὐτόν, ἐσένα τόν
ἀναστημένο Θεό μας ὑμνοῦμε· ἐλέησέ μας.

Ἡ ταφή σου, Δέσποτα, ἄνοιξε τὸν παράδεισο γιὰ τό γέ-
νος τῶν ἀνθρώπων· καὶ λυτρωμένοι ἀπὸ τὴ φθορὰ
ὑμνοῦμε ἐσένα τὸν ἀναστημένο Θεό μας· Ἐλέησέ μας.

Μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα ᾄς ᾄς

ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν διόσε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Κύριε, μέγα καὶ φοβερὸν ὑπάρχει, τῆς σῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον· οὕτω γὰρ προῆλθες ἐκ τοῦ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστάδος, θανάτῳ θάνατον λύσας, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐλευθερώσῃς· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς, Ἄγγελοι χορεύουσι, καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι δοξάζουσι, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην, εὐσπλαχνίαν σου φιλάνθρωπε.

Ὡ παράνομοι, Ἰουδαῖοι, ποῦ εἰσὶν αἱ σφραγίδες, καὶ τὰ ἀργύρια, ἃ ἐδώκατε τοῖς στρατιώταις; οὐκ ἐκλάπη ὁ θησαυρός, ἀλλὰ ἀνέστη ὡς δυνατός, αὐτοὶ δὲ κατησχύνθητε, ἀρνησάμενοι Χριστόν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Σφραγισθέντος τοῦ μνήματος, πῶς ἐσυλήθητε Ἰουδαῖοι, φύλακας καταστήσαντες, καὶ σημεῖα θέντες; τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, προῆλθεν ὁ Βασιλεύς· ἢ ὡς νεκρὸν παραστήσατε, ἢ ὡς Θεὸν προσκυνήσατε, σὺν ἡμῖν μελωδοῦντες· Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Τὸ ζωοδόχον σου μνήμα, αἱ μυροφόροι Γυναῖκες, ὀδυρόμεναι κατέλαβον Κύριε, καὶ μύρα

ἀνυμνήσουμε τὸν Χριστό, ποῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ πρὸς αὐτὸν ἅς φωνάζουμε· Ἐσύ ὑπάρχεις ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασή μας· ἐλέησέ μας.

Τριήμερος ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, Χριστέ, καθὼς εἶναι γραμμένο, ἀναστήνοντας μαζί σου τὸν Προπάτορά μας· γι' αὐτό καὶ σέ δοξάζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ τὴν Ἀνάστασή σου.

Κύριε, εἶναι μέγα καὶ φοβερό τὸ μυστήριον τῆς Ἀναστάσεώς σου· διότι ἔτσι προῆλθες ἀπὸ τὸν τάφο, ὡς νυμφίος ἀπὸ νυφικό θάλαμο καταλύοντας μέ θάνατο τὸν θάνατο, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν Ἀδὰμ· γι' αὐτό στοὺς οὐρανούς οἱ Ἄγγελοι χορεύουν, καὶ ἐπάνω στὴ γῆ οἱ ἄνθρωποι δοξάζουν τὴν εὐσπλαχνία σου ποῦ ἔγινε σ' ἐμᾶς, Φιλάνθρωπε.

Παράνομοι, Ἰουδαῖοι, ποῦ εἶναι οἱ σφραγίδες καὶ τὰ χρήματα ποῦ δώσατε στοὺς στρατιῶτες; δέν ἐκλάπη (δέν τὸν ἔκλεψαν) ὁ θησαυρός, ἀλλὰ ἀναστήθηκε ὡς δυνατός· καὶ ἐσεῖς γεμίστε ἀπὸ καταισχύνη, γιατί ἀρνηθήκατε τὸν Χριστό, τὸν Κύριο τῆς δόξας, ὁ ὁποῖος ἔπαθε καὶ ἐτάφη καὶ ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν· αὐτὸν ἅς προσκυνήσουμε.

Ἀφοῦ σφραγίσθηκε τὸ μνήμα, πῶς πέσατε θύματα συλήσεως (λαφυραγωγίας), Ἰουδαῖοι, ἀφοῦ τοποθετήσατε φύλακες καὶ βάλατε σφραγίδες; Μολονότι ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, βγήκε ὁ Βασιλιάς· ἢ παρουσιάστε τον ὡς ἢ προσκυνήστε τον ὡς Θεὸ μελωδώντας μαζί μας· δόξα, Κύριε, στό Σταυρὸ σου καὶ στὴν Ἀνάστασή σου.

Στὸ μνήμα σου ποῦ δέχθηκε τὴ ζωὴ (Ἐσένα) ἦλθαν οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, Κύριε, θρηνώντας καὶ κρατώντας

βαστάζουσαι τὸ Σῶμά σου τὸ ἄχραντον μυρίσαι ἐπεζήτουν, εὖρον δὲ φωτοφόρον Ἄγγελον, ἐν τῷ λίθῳ καθήμενον, καὶ πρὸς αὐτὰς φθεγγόμενον καὶ λέγοντα· τί δακρύετε τὸν ἐκ πλευρᾶς πηγάσαντα τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν; τί ἐπιζητεῖτε ὡσπερ θνητόν ἐν μνήματι τὸν Ἀθάνατον; δραμοῦσαι δὲ μᾶλλον, ἀπαγγείλατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τῆς αὐτοῦ ἐνδόξου Ἀναστάσεως τὴν παγκόσμιον χαρμονήν, ἐν ἣ καὶ ἡμᾶς Σωτὴρ φωτίσας, δώρησαι ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.

μύρα ζητοῦσαν νὰ ἀλείψουν τὸ ἄχραντό σου (ἀμόλυντο) σῶμα· βρῆκαν ὁμως φωτοφόρο Ἄγγελο, νὰ κάθεται στὴν πέτρα, καὶ νὰ ὀμιλεῖ σ' αὐτές καὶ νὰ λέγει· γιατί χύνετε δάκρυα γι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πλευρά του πῆγασε στὸν κόσμο τὴ ζωὴ; γιατί ζητεῖτε ὡς θνητό σέ μνήμα τὸν ἀθάνατο; καλλίτερα νὰ τρέξετε καὶ νὰ ἀναγγείλετε στοὺς Μαθητές του τὴν παγκόσμια χαρὰ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως του· μέ αὐτὴν (τὴν Ἀνάσταση) φώτισε κι ἐμᾶς, Σωτῆρα, καὶ δώρισέ μας συγχώρηση καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινό. Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.